

Předmět: odpověď na dotaz o BŠ (otevřený dopis)

Vážená kolegyně,

díky za optání na mé stanovisko k článku, který byl uveřejněn 24.6.2020 v Deníku N pod titulkem „**Uznávanou církevní školu opouštějí učitelé i žáci. Ředitelku, která strhla podřízené triko, viní z šikany**“.

Hodnotím tento článek jako bulvární slátaninu z útržků faktů, domněnek a drbů. Stejně jako ty nevím, proč se významný Deník N rozhodl věnovat pozornost právě Bratrské škole, této miniaturní pětitřídce. Bylo-li ale záměrem autorky článku Jany Ustohalové postavit na mediální pranýř ředitelku školy Mgr. Pavlínu Radovou, veřejně ji znectít a zkazit jí prázdniny, pak paní redaktorka splnila zadání na jedničku.

Slovo „zadání“ volím vědomě. Dne 25.4.2020 adresoval jeden z rodičů žáka školy paní ředitelce a dvěma zástupcům zřizovatele e-mail s pozdravem „ahoj“, oslovil je křestními jmény a familiární tykání zdůvodnil tím, že „slušných a uctivých oslovení už bylo dost“. Své psaní uzavřel klauzulí „bez úcty, Matěj“. Dotyčný Matěj vyjádřil přesvědčení, že „nám všem může ještě pomoci ne mediace, ale medializace tohoto problému!“ Nu a poslední den školního roku byla medializace v Deníku N provedena. Snad je článek paní Ustohalové již závěrečným aktem kampaně, která měla za cíl dohnat ředitelku k rezignaci nebo zřizovatele školy k jejímu odvolání.

Jako praotec žáka této školy jsem již několik měsíců vnímal jistý nesoulad mezi částí rodičů a ředitelkou, ale vyjádřil jsem se k věci veřejně pouze jednou, a to 12.2.2020 na setkání rodičů se zástupci zřizovatele. Tam jsem se ředitelky jednoznačně zastal, neboť jsem nabyl dojmu, že se stala terčem nikoli kritiky, nýbrž difamační kampaně. Asi dva dny před touto schůzí se mi totiž dostal do pošty elaborát, sestavený kýmsi, kdo nelenil obeslat učitele, kteří v minulosti v této škole působili. Ti byli vyzváni, aby sepsali „pravé“ důvody svého odchodu a paní ředitelku ohodnotili. Když jsem se dočetl ve vyjádření jednoho z bývalých učitelů Bratrské školy, že „ryba smrdí od hlavy“, pobouřilo mne to. Tato kytice stesků a stížností na paní ředitelku totiž

byla určena ne snad k projednání před nějakým kompetentním orgánem, ale byla zaslána rodičům nynějších žáků školy. Z toho nic dobrého nemůže vzejít ! Žádal jsem onoho večera, aby se ten, kdo tuto kampaň vyprojektoval, veřejně přihlásil k jejímu autorství a sdělil, jaký byl její cíl. Nepřihlásil se nikdo. Další vývoj událostí mne utvrdil v přesvědčení, že proti paní ředitelce Radové byl zorganizován „hněv lidu“ s cílem dohnat ji k rezignaci.

Co by mělo následovat, pokud by ředitelka svou pozici skutečně opustila, to organizátoři akce buď nedomysleli, nebo utajili; nic to ale neubralo na vášnivosti jejich úsilí. Emoce zhoustly, některé učitelky ultimativně podmínily své setrvání na škole odchodem ředitelky, zřizovatel byl některými rodiči písemně vyzván, aby zajistil ve škole „bezpečný prostor“ a do prošetření situace zabránil ředitelce ve výkonu funkce. Další petice přímo vyzvala ředitelku k odstoupení.

Atmosféra ve škole i před školou, kde se rodiče nejčastěji setkávají, se z přátelské změnila v prudce nepřátelskou. Sám jsem to pocítil, dostalo se mi několika odmítnutí podat mi ruku, došlo mi několik e-mailů uvozených variacemi na větu „až doposud jsem si vás vážil, ale ...“

Zřizovatel, který dlouhé roky slýchal o Bratrské škole jen to nejlepší, byl náhle vystaven psychicky i časově náročnému tlaku ze strany aktivní skupiny rodičů a posléze i nazlobeným projevům zklamání, že tlak nepřinesl kýžený efekt. Výstižně to pověděl synodní senior Daniel Ženatý: Rodiče podali stížnost a zároveň si objednali rozsudek. A výsledek byl jiný, než si představovali.“ Zřizovatel totiž nezjistil ani po důkladném šetření, které provedli jím určený mediátor a auditorka doporučená rodiči, že by se ředitelka vůči svým kolegyním skutečně dopouštěla šikany či bossingu a relevantní důvod k odvolání ředitelky neshledal.

Paní ředitelka Radová, vystavená smršti pomluv a nepodložených obvinění bez možnosti účinné obrany, prokázala obrovskou osobnostní odolnost. Nezhroutila se a kapitánský můstek na ostřelované a těžce poškozené Bratrské škole za bouře neopustila. Třetina pedagogického sboru neúspěšnost svých ultimativních požadavků neunesla a ze školy odešla, ale věřím, že po přejití vichřic

hněvu už od září budou žáci zase do této školy chodit tak rádi, jak rád tam chodil můj vnuk.

Milá kolegyně, souhlasím s tebou, že strhne-li ředitelka školy pedagogické asistentce triko, až se „ocitne nahá“, je to vážný incident. Ovšem popis této události z pera paní Ustohalové pouze zachycuje fámou, která jak známo, šířením narůstá. V popisu oné události jsme odkázáni pouze na to, co o ní vypověděla paní ředitelka: bez přítomnosti dalších osob upozornila asistentku, že její oblečení není do školního provozu vhodné, neboť i při náhodném zatažení za volné triko se tato oděvní součást snadno sesune a odhalí to, co má zakrývat. Při této instruktaži paní ředitelka za zmiňovanou textilií zatáhla, ale o něco silněji, než zamýšlela, takže tričko se částečně sesunulo. To je celé a tomuto popisu neúmyslné ústrojové nehody ve školní kuchyňce věřím. Zřejmě ani verze slečny asistentky se od verze paní ředitelky významně neliší, jak plyne ze zápisu jednání školské rady, která vzala stanoviska obou účastnic události z 13. 6. 2019 na vědomí a uvedla, že ředitelka školy se asistence omluvila a ta omluvu přijala. Takže podle mne není už co řešit a co připomínat.

Po více než roce se ale objeví v tisku bulvárně šťavnatý titulek a několik formulací v článku přisuzuje paní ředitelce chování jakési zdivočelé predátorky. Inu, kdo chce bít psa, najde si hůl. Paní Ustohalová tu hůl našla a jedné výtečné ředitelce školy, mnohými ctěné, ušetřila pořádný mediální výprask. Matějové bez úcty se z toho jistě radují. Radujme se též, ale z docela jiných věcí.

S pozdravem a s úctou

Miloš Rejchrt